

kunde se deres Udstrækning og Indhold. — Nægtelsen til Bygningsinspektøren skal jeg ikke gaa ind paa. For mig lod Ministerens Bemærkning meget beroligende, hvad denne Sags Ordning angaar. Den er jo altsaa i Arbejde, og Ministeren mener jo, at vi inden trejde Behandling kunne faa et Grundlag, som vi mulig kunne blive enige om. — Den ærede Minister ironiserede over, at jeg fandt det saa herligt med det Standpunkt at holde paa de 100,000 Kr., og henviste til en tidligere Ordfører. Ja, der var jo, som den højtærede Minister maaste erindre, i visse Aar noget større Flothed oppe her i Folketinget, end der er nu. Der var jo i sin Tid noget andre Forhold med Hensyn til Kassebeholdningen og andre lignende Smaating, som nok kunde begrunde en anden Holdning fra Folketingets Side, baade i store og i smaa Spørgsmaal. Jeg indrømmer naturligvis, at der kan komme saadanne Tilfælde, hvor en stor Hovedreparation bliver nødvendig, saa at man maaste i et ganske enkelt særligt Tilfælde kunde gaa ud over det; jeg haaber ikke, at det bliver nødvendigt nogen Ginde, men jeg vil ikke nægte, at det er muligt. Men det udelukker jo slet ikke, hvad jeg har sagt, eller det Princip, Finansudvalget i nogen Tid har opstillet; det er klart, at saadanne Tilfælde maa man tage under Overvejelse senere, men saadanne særlig store Udbedringer forefindes ikke i Aar. — Amtmandsbygningen i Rykløbing lovede Ministeren at komme nærmere tilbage til i Udvalget. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa denne Sags bedrøvelige Forhistorie; jeg skal kun sige, at naar der er Tale om det, der her er Tale om, Stald- og Vognremise, forekommer det mig ikke at høre til de større Kalamiteter, om Amtmanden endnu et Aar maa gøre Anstalter for Heste og Vogn i Byen, som han hidtil har gjort. — Den ærede Minister fandt, at det var saa smaalig af Finansudvalget med disse forskellige Nægtelser. Ja, hvad forstaa man egentlig talt ved Smaalighed i et Tilfælde som dette? Det lyder overordentlig plausibelt, naar der er Tale om et Ur, der skal stilles op i Rosenborg Have. Nu er i dette Tilfælde Bagatellen dog paa 2,000 Kr. Men det kan man ogsaa sige ved mange andre Leiligheder, hvor det ikke som her gælder om Tusinder, men om Hundreder. Naar der er Tale om et Par Hundrede, saa vil man sige, at saa bliver det meningsløst og smaat. Men efter dette Princip kan man ikke behandle et Finansbudget, thi saa bliver Behandlingen en Uting. Men det, vi gøre, har i alt Fald været Praksis lige fra den

første Gang, da Finansloven blev behandlet med Jønger, Monrad, Tscherning som Ledere. Der kan være andre Lande, hvor Repræsentationen nøjes med at føre et almindeligere Tilsyn, havde visse almindelige Synspunkter, men ikke gaar i Detailler. Det passer naturligvis bedre for et stort Rige end for et lille, og det forekommer mig, at den Behandlingsmaade, der altid har været brugt her i Landet ved Finansloven, er ganske naturlig for et saa lille Samfund som vort, hvor det slet ikke er af Vejen at knibe paa nogle Tusinde Kroner en Gang imellem, og hvis man betragter vore Finanslovbehandlinger, samlet og historisk, viser det sig, at det saa ikke bliver nogle Tusinde Kroner, men det bliver alt i alt nogle Hundrede Millioner Kroner, der turde være sparede derved, i alt Fald tror jeg nok, at det vilde være gaaet op imellem 1 og 200 Mill. Kr., hvis Finansudvalget ikke fra første Færd af havde holdt paa, at man fik hver enkelt Udgift frem, og at man, saa vidt muligt ikke bevilgede andet end det nødvendige. Hvad dette Ur angaar, skal jeg ikke fordybe mig derved, skønt det vistnok vil synes nogle Mennesker at være overmaade dyrt, at det skal koste 2,000 Kr. at sætte et saadant Ur op. Med Hensyn til det, at man stadig i Rosenborg Have bliver spurgt om, hvad Klokken er, tror jeg, at det er en Erfaring, at man ogsaa bliver spurgt meget om, hvad Klokken er, hvor der er offentlige Ure i Nærheden. Børn kunne jo i Almindelighed ikke kende Klokken, og selv de Børn, der kunne det, gide ikke gaa hen, hvor der er et offentligt Ur, naar de kunne spare 10—20 Skridt ved at spørge derom. — Med Hensyn til Søndermarken viste jo Ministerens Udtalelser, at det snarere er mig end det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfreds (Scharling), som har Ret. Indretningen af en Legeplads skulde være begrundet i, at Plænerne og Bustadserne lide Støde, og der bruges det Udtryk: En Legeplads, hvortil Børnene kunne henvises. Men det er netop det, jeg ikke vilde synes om. Jeg henholder mig til, hvad jeg sagde før, at jeg tror, det er ganske heldigt, om man nu kommer bort fra noget af det Bedanteri, man viser, naar man er saa bange for, at Plænerne skulle blive traadte ned. Der kommer jo ikke saa mange Mennesker derude, og det er egentlig kun om Søndagen, at Græsjet bliver traadt ned, og saa kan det saa Lejlighed til at rejse sig igen de andre 6 Ugedage. Det er ganske vist, at Plænerne i saa Fald ikke blive saa skønne at se paa, men de blive til meget større Nytte for Befolkningen end ellers. Jeg henviser i saa Henseende til